

Arrest

nr. 170 484 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 14 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 februari 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde).

1.3. De gemachtigde neemt op 19 april 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekende partij neemt op dezelfde dag kennis van deze beslissing.

1.4. Verzoekende partij dient op 21 mei 2012 tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 25 oktober 2013 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen voormelde beslissing verworpen door de Raad bij arrest nr. 112 898. Op 7 augustus 2015 wordt het beroep tot nietigverklaring door de Raad verworpen bij arrest nr. 150 485.

1.5. Verzoekende partij wordt op 18 oktober 2013 aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld bij de Raad.

1.6. Op 18 oktober 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekende partij wordt betekend. De motieven gaan als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: M. (...)

Voornaam: M. (...)

Geboortedatum: (...)

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: .....

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.10.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.04.2012. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Bovendien werd ten laste van betrokkene werd een PV voor weerspanningheid opgesteld (PV nr AN. 41.LB.148237/2013).”

1.7. Verzoekende partij wordt op 8 november 2013 gerepatrieerd naar Marokko.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

2.2. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

De Raad merkt op dat artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet de synthesememorie omschrijft als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de voornoemde wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”*. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad geldt dat ook wanneer een verzoekende partij haar middel of middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, zij tegemoet komt aan de hierboven in de verantwoording bij het amendement dat tot de laatste wijziging van artikel 39/81 heeft geleid aangehaalde bekommernis om hem toe te laten *“te repliceren op het verweer tegen de middelen die [hij] wel wenst aan te houden zodat [hij] de middelen samenvat”*. (RvS 3 november 2014, nr. 229.005)

In casu stelt de Raad vast dat de synthesememorie van verzoekende partij een repliek bevat op de exceptie van onontvankelijkheid die wordt opgeworpen in de nota met opmerkingen van de verwerende partij, zodat de synthesememorie voldoet aan de door de wet gestelde vereisten. Ter zitting wordt dit ook niet betwist door de verwerende partij, die enkel stelt te volharden in de exceptie.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*:

“Het verzoekschrift werd te laat ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring is namelijk gericht tegen de beslissing van 18.10.2013 waarbij aan verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd gegeven. De kennisgeving van deze beslissing gebeurde op diezelfde dag.

Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Het tweede lid van artikel 39/57 bepaalt echter:

‘Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.’

Op 18.10.2013 werd de bestreden beslissing ter kennis van de verzoeker gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 19.10.2013 over vijftien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift is evenwel slechts ingediend op 06.11.2013 en is bijgevolg laattijdig.

Het verzoekschrift is onontvankelijk.”

3.2. Artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Om te bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing waarbij haar een inreisverbod werd opgelegd, bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoonst dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoonst dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

§ 2. De Koning kan het regime en de werkingsmaatregelen bepalen die toepasbaar zijn op de plaats waar de vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking van de regering wordt gesteld of wordt vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

§ 3. De Koning kan het regime en de regels bepalen die van toepassing zijn op de overbrenging van vreemdelingen bedoeld in § 1.

§ 4. Aan de vreemdelingen, die zijn opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden in de plaatsen bedoeld in § 1, kan worden toegestaan in deze plaatsen arbeid te verrichten tegen vergoeding.

De Koning bepaalt bij een in de Ministerraad overlegd besluit de voorwaarden waaronder deze arbeid wordt gepresteerd en waaronder daarbij kan worden afgeweken van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.

§ 5. Een vreemdeling, bedoeld in § 1, kan onderworpen worden aan een veiligheidsfouillering om er zich van te vergewissen dat hij geen wapen of enig voorwerp draagt dat gevaarlijk is voor de fysieke integriteit van hemzelf of van derden of voor de openbare orde, in elk van de volgende gevallen :

1° bij aankomst van de vreemdeling in een plaats bedoeld in § 1;

2° nadat de vreemdeling bezoek heeft ontvangen;

3° voorafgaand aan de overbrenging van de vreemdeling.

Bij zijn aankomst in een plaats, bedoeld in § 1, kan de bezoeker van een vreemdeling, bedoeld in § 1, eveneens onderworpen worden aan deze veiligheidsfouillering.

De veiligheidsfouillering gebeurt door het betasten van het lichaam en de kleding van de gefouilleerde, alsook door de controle van zijn bagage. Zij mag niet langer duren dan de daartoe noodzakelijk tijd. Zij wordt uitgevoerd door een gemachtigde van de minister van hetzelfde geslacht als de gefouilleerde.

§ 6. De gemachtigde van de minister kan dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, bedoeld in § 1, en in het kader van zijn overbrenging, bedoeld in § 3.

Dit gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

De Koning bepaalt de regels voor de opleiding in het kader van het gebruik van dwang door de gemachtigde van de minister.”

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

- Op 18 oktober 2013 wordt verzoekende partij door de lokale politie van Antwerpen gecontroleerd naar aanleiding van een vechtpartij. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Dit verslag wordt om 4 uur 55 per fax doorgestuurd aan de permanentiedienst van de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden om 14 uur 39 per fax bezorgd aan de lokale politie van Antwerpen. Bij deze fax bevindt zich een formulier getiteld: “*overbrenging*” waarbij verzocht wordt om de bijlage 13septies aan verzoekende partij te betekenen en de hem over te brengen naar het centrum voor Illegalen van Vottem.

- Op 18 oktober 2013 om 15 uur wordt aan verzoekende partij zowel het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) als de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) ter kennis gebracht door de hoofdinspecteur van de politiezone Antwerpen. De betekende beslissingen worden om 15 uur 26 doorgefaxt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

- Op 18 oktober 2013 om 17 uur 40 worden bovenvermelde beslissingen tevens ondertekend door de ambtenaar van het centrum voor Illegalen te Vottem, hetgeen betekent dat verzoekende partij inmiddels naar daar is overgebracht. Om 19 uur 05 faxt het centrum voor illegalen te Vottem de door hun ambtenaar ondertekende beslissingen aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

In casu blijkt niet dat verzoekende partij op het ogenblik dat haar kennis werd gegeven van de beslissing waarbij haar een inreisverbod wordt opgelegd, reeds op grond van een eerdere beslissing was opgesloten in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De opsluitingstitel – op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet – ten aanzien van verzoekende partij, is vervat in de bijlage 13septies van 18 oktober 2013, die een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omvat.

In casu kan niet worden vastgesteld dat verzoekende partij zich op het ogenblik van de in casu gelijktijdige kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod (18 oktober 2013 om 15 uur door de lokale politie te Antwerpen) reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Hiervoor volstaat niet dat op dat ogenblik reeds een beslissing tot vasthouding werd genomen: de wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich effectief reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin, doch wordt gesproken over “*de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis*”. In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van verzoekende partij op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet een uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Dit gegeven blijkt ook uit de motieven zelf die ten grondslag liggen aan de beslissing tot vasthouding, nu hierin wordt geduid dat de vasthouding ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk wordt geacht, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd, nu de verzoekende partij niet in het bezit is van de identiteitsdocumenten en een doorlaatbewijs dient te worden verkregen van de nationale overheden van de verzoekende partij. Aangezien de vasthoudingstitel die is gesteund op artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet een uitvoeringsmaatregel betreft van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en bijgevolg noodzakelijkerwijze volgt op deze laatste beslissing, kan niet worden vastgesteld dat verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat verzoekende partij wel degelijk beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen, zoals verzoekende partij terecht in haar repliek betoogt.

De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partij voert in een enig middel in haar synthesesmemorie de schending aan van de artikelen 62, 74/11, § 1 en 74/11, §, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij geeft tevens aan van mening te zijn dat de bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe niet bevoegde ambtenaar.

4.2. Het middel wordt als volgt uiteengezet in de synthesesmemorie:

“Wat betreft de delegatie van bevoegdheid.

Aangezien verzoeker een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid, 2°.

Dat art. 74/11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Wat betreft de niet motivering van de termijn van drie jaar

Dat gedaagde ook nu nog in weerwil van de wil van de wetgever geen enkel inspanning verricht om dit inreisverbod of meer bepaald haar keuze voor de maximumtermijn van drie jaar te motiveren.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg hebben gegeven' en 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'. Er wordt gesteld dat verzoeker geen gevolg zou gegeven hebben aan een eerder bevel van 19.4.2012 en dat er een pv van weerspanningheid zou opgemaakt zijn. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting (door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd.27.05.2013) het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procédures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (.Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom precies deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Het is opvallend dat in de bestreden beslissing het woordje 'maximum' wordt weggelaten uit artikel 74/11, &1, tweede lid.

Er wordt geen correcte wettelijke bepaling gegeven.

De materiële motiveringsplicht is zo geschonden.

Verzoeker stelt verder vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Dat verzoeker nog een lopende procedure heeft, sinds anderhalf jaar, bij de RvV strekkend tot schorsing en nietigverklaring van de weigering artikel 9bis vreemdelingenwet, die precies de basis vormt voor het bevel van 19.4.2012, komt in geen enkele overweging voor.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is niet afdoende gemotiveerd.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen."

4.3. In een tweede onderdeel van het middel, zoals weergegeven in de synthesesamenvatting, voert verzoekende partij aan dat er "geen correcte wettelijke bepaling" wordt weergegeven in de bestreden beslissing.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als "de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering".

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat vermeld wordt in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk als rechtsgrond artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van dit tweede lid blijkt dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden gegeven in het geval in de verwijderingsbeslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. In casu werd vastgesteld dat verzoekende partij geen gevolg had gegeven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet aan de terugkeerverplichting had voldaan. In dat geval voorziet artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat aan verzoekende partij een inreisverbod kan worden gegeven en dit met een maximumtermijn van drie jaar. Verzoekende partij kan bijgevolg niet voorhouden dat er voor het nemen van de bestreden beslissing geen correcte wettelijke bepaling wordt weergegeven in de bestreden beslissing.

4.4. Verzoekende partij voert in het eerste onderdeel van het middel, zoals weergegeven in de synthesesamenvatting, aan dat er voor een inreisverbod niet voorzien wordt in een delegatiemogelijkheid.

In dit verband dient te worden gewezen op artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het wel degelijk de minister of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

De bestreden beslissing werd genomen door V. M., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In artikel 6, § 1 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is het volgende voorzien:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 74/11, § 1, tweede lid (...)”. Verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd in haar bewering dat enkel de minister zelf deze beslissing zou kunnen nemen en dat de steller van de akte in casu onbevoegd is.

4.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het bestreden inreisverbod moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat in casu een motivering in rechte en in feite. In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Dienaangaande wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 19 april 2012.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat het inreisverbod voor een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet enkel geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 19 april 2012 maar dat bovendien te haren laste een proces-verbaal werd opgesteld voor weerspanningheid. Hierbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar het proces-verbaal nr. AN.41.LB.148237/2013.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, wordt in de bestreden beslissing niet op “*quasi automatische wijze*” een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, doch wordt specifiek omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 19 april 2012 én dat bovendien ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal werd opgemaakt voor weerspanningheid.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing zowel wat betreft de reden voor het opleggen van het inreisverbod als wat betreft de duur ervan, de nodige juridische en feitelijke gegevens bevat. Verzoekende

partij beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.6. Waar verzoekende partij de bestreden beslissing verder inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwerdood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, gebeurt in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing is gesteund op deze bepaling.

4.7. Overeenkomstig het artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Zoals reeds vastgesteld, legt de gemachtigde in casu niet automatisch een inreisverbod van drie jaar op, maar motiveert hij specifiek omtrent de duur van het inreisverbod dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 19 april 2012 en dat bovendien te haren laste een proces-verbaal werd opgesteld voor weerspanningheid. In het bestreden inreisverbod wordt het nummer van dit proces-verbaal eveneens vermeld. De Raad merkt hierbij nog op dat in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 18 oktober 2013, waartegen geen beroep werd ingediend bij de Raad en waarop het bestreden inreisverbod mede gesteund is, het volgende wordt gemotiveerd: *“Naar aanleiding van een vechtpartij werd betrokkene op 18.10.2013 door de politie opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Ten laste van betrokkene werd een PV voor weerspanningheid opgesteld (PV nr AN.41.LB.148237/2013)”*.

Uit het bovenstaande blijkt dat wel degelijk onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, zodat van een automatische toepassing van een termijn van drie jaar geen sprake is.

Verzoekende partij betwist te dezen niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 19 april 2012. Evenmin betwist zij het gegeven dat te haren laste een proces-verbaal voor weerspanningheid werd opgesteld. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op deze concrete motivering van het bestreden inreisverbod niet ingaat en deze op zich aldus niet betwist. De motivering beantwoordt verder ook aan de gegevens van het administratief dossier.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met de *“lopende procedure”* omtrent de aanvraag 9bis,

vermeld in punt 1.4, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing van 14 december 2012 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, op 25 oktober 2013 door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 112 898. Het beroep tot nietigverklaring dat op 21 mei 2012 werd ingediend om de nietigverklaring te vorderen van voormelde beslissing, werd vervolgens op 7 augustus 2015 door de Raad verworpen bij arrest nr. 150 485. De Raad kan dan ook niet inzien welk belang de verzoekende partij heeft bij dit onderdeel van het middel, nu blijkt dat het beroep door de Raad werd verworpen.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad in een annulatieberoep geen automatische schorsende werking heeft. De procedure bij de Raad verhindert dan ook niet dat na het beroep nog een verwijderingsmaatregel, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en een inreisverbod – dat mede steunt op voormeld bevel – aan de vreemdeling wordt gegeven.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat het onredelijk of onzorgvuldig is dat de gemachtigde een dergelijk element niet in rekening heeft gebracht om de duur van het inreisverbod te temperen. Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande overigens tot de loutere vermelding van de “*lopende procedure*”, zonder verder op precieze wijze te duiden op welke wijze de elementen vervat in de aanvraag om verblijfsmachtiging van invloed kunnen zijn op het bestreden inreisverbod. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete omstandigheden aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in het bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij zet zulke argumenten niet uiteen.

4.8. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde bij de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar niet uitging van de correcte feitenvinding, dat hij de voorliggende gegevens heeft miskend of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een miskening van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Het enig middel, zoals uiteengezet in de synthesesamenvatting, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES